

Arrest

nr. 66 188 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 30 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Alchan-Kala, een dorp in de buurt van Grozny. U verklaart nooit enig probleem gekend te hebben voor 23 juli 2010. Op die dag werd u van uw bed gelicht door kadyrovtsy. U werd geboeid, geblinddoekt en vervolgens meegenomen. U werd hardhandig ondervraagd over de verblijfplaats van (...) G(...), met wie u zeer goed bevriend was, reeds sinds uw kinderjaren en met wie u enkele maanden voordien elk contact had verloren. Jullie werden ervan verdacht wapens verborgen te hebben en steun te verlenen aan rebellen. U werd tijdens uw detentie op meerdere manieren mishandeld: u werd geslagen, u kreeg elektroshocks en er werd u een plastic zak over het hoofd getrokken, zodat u slechts met moeite nog kon ademen. Bij de mishandelingen liep u aanzienlijke kwetsuren op: 2 vingers en uw neus waren gebroken en u had kneuzingen in het aangezicht. Uw vader vernam spoedig dat u werd vastgehouden en via kennissen slaagde hij erin om u vrij te kopen. U kwam de volgende ochtend, op 24 juli 2010, vrij. U ging naar uw broer en vervolgens naar het Stedelijk Ziekenhuis Nummer 9 te Grozny; daar werden uw vingers met een gipsverband verbonden. Reeds kort na uw vrijlating werd uw vader een convocatie op uw naam bezorgd, waarin u werd gesommeerd zich op 3 augustus 2010 aan te melden bij een dienst die ressorteert onder de MVD, het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Uw vader oordeelde dat u niet langer veilig was in Tsjetsjenië en hij organiseerde uw vlucht uit uw herkomstland. In afwachting van uw vertrek verbleef u beurtelings bij verschillende familieleden, maar u keerde nog meermaals terug naar uw propiska-adres, het adres waar u voor uw arrestatie altijd hebt gewoond; u bezocht er familieleden. Op 25 september 2010 vertrok u vanaf uw propiska-adres naar België. U reisde via Brest, Wit-Rusland, en u verklaart dat u via Polen de EU binnenkwam, verstoep in de cabine van een vrachtwagen. Op 30 september 2010 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de bevoegde asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op een arrestatie op 23 juli 2010 door ordediensten en een oproeping voor verhoor op 3 augustus 2010. Er moet vastgesteld worden dat uw verklaringen op belangrijke punten weinig geloofwaardig en vaag zijn; bijgevolg slaagt u er niet in uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Er moet worden vastgesteld dat uw gedrag, na uw enige detentie gedurende één dag, de ernst van uw verklaarde vrees aanzienlijk ondermijnt en vooral legt u inzake dit gedrag inconsistente verklaringen af. Zo moet uit uw verklaringen blijken dat u na uw vrijlating op 24 juli 2010 uw propiska-adres niet meer als permanente verblijfplaats gebruikte. U verklaart eerst (CGVS, p.3) dat u vanaf uw propiska-adres naar België vertrok en dat u op dat adres het laatst overnachtte voor uw vertrek. U bevestigt enige tijd later (CGVS, p.9) dat u vanaf uw propiska-adres naar België vertrok. Echter, in het tweede gedeelte van uw gehoor door het Commissariaat-generaal, verklaart u (CGVS, p.17) dat u na uw vrijlating niet meer op uw propiska-adres verbleef en dat u er nog slechts één keer naartoe bent gegaan, in casu begin september 2010 (CGVS, p.17). Kort daarop verklaart u (CGVS, p.17) dat u er alleen nog eind september 2010 naartoe bent gegaan. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u er in augustus enkele keren bent geweest en in september 2010 3 of 4 keer. U werd geconfronteerd met de inconsistentie van uw verklaringen, maar u minimaliseert slechts uw inconsistenties; u biedt er geen afdoende verklaring voor (CGVS, p.18). Nochtans is de vaststelling inzake uw gedrag tijdens de periode dat u onderdook wel degelijk belangrijk; u suggereert namelijk eerst dat u door bij verschillende familieleden te verblijven buiten bereik van uw mogelijke vervolgers bleef, maar in dat geval is het niet logisch dat u nog meermaals terugkeerde naar uw officiële verblijfplaats en er bovendien nog logeerde tijdens de nacht voor uw vlucht. Deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Er moet worden opgemerkt dat u uw actuele vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk kunt maken. Zo verklaart u nog geregeld contact te hebben met zowel uw vader, uw broers als uw vrienden (CGVS, gehoorverslag dd.12.01.2011, p.4), maar uw vrienden werden niet bedreigd of op enigerlei wijze onder druk gezet om informatie te geven over uw verblijfplaats (CGVS, p.19). Uw vader zou nog enkele keren bezoek gekregen hebben van de wijkagent, samen met een andere agent, maar u moet erkennen dat u zelfs niet weet wat zij tegen uw vader gezegd hebben

(CGVS, p.19). Het enige wat u weet is dat uw vader oordeelt dat het beter is dat u in België blijft en niet terugkeert naar uw herkomstland (CGVS, p.19), maar u erkent dat uw vader niet over concrete informatie beschikt waaruit kan afgeleid worden dat u gevaar loopt (CGVS, p.11). Welnu, van een asielzoeker wordt verwacht dat hij voldoende concrete elementen aanbrengt om zijn verklaarde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, maar daarnaast ook redelijke inspanningen doet om informatie te verkrijgen over de actualiteit van diezelfde verklaarde vrees, vooral wanneer uit zijn verklaringen blijkt dat hij op regelmatige basis nog contacten heeft met personen in zijn herkomstland. Ondanks deze regelmatige contacten bent u, wat betreft enige concrete informatie die wijst op een mogelijke vervolging, dermate onwetend zodat u er niet in slaagt een ernstige vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Met betrekking tot de door u neergelegde convocaties moet worden geoordeeld dat er reden is tot twijfel aan de authenticiteit van dit door u neergelegd document. Immers voornoemd document draagt duidelijk de vermelding dat het een convocatie betreft waarmee een bureau dat ressorteert onder de MVD, het

Ministerie van Binnenlandse Zaken, u op 3 augustus 2010 oproept (zie administratief dossier, document n° 5: "Oproeping voor verhoor op 03.08.2010"). Hoewel het document duidelijk een daarvoor bestemde en in te vullen rubriek bevat, maakt het geen melding van het uur waarop u verwacht werd voor verhoor op 3 augustus 2010; voor het ontbreken van het uur op de oproeping hebt u geen afdoende verklaring (CGVS, p.8). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u toch een aantal relevante gegevens omtrent deze convocatie niet kent. Zo erkent (p.8) u dat u niemand navraag hebt laten doen inzake de reden van de oproeping. U verklaart dat iemand van de dorpsraad de convocatie aan uw vader heeft afgegeven, maar u weet niet precies wie en daarenboven hebt u uw vader zelfs niet gevraagd wie het deed (p.7). Deze vaststellingen geven dan ook aanleiding tot twijfel aan de geloofwaardigheid van dit document. Dit te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat het in Tsjetsjenië en in de Russische federatie in het algemeen gemakkelijk is om tegen betaling eender welk document te verkrijgen vanwege vertegenwoordigers van de autoriteiten. U verklaart dat u na uw arrestatie gedurende één dag werd vastgehouden en daarbij aanzienlijk werd

mishandeld; u liep daarbij een gebroken neus, 2 gebroken vingers en kneuzingen in het gelaat op. Welnu, u staakt de mishandeling, waarvan u verklaart het slachtoffer te zijn geweest, niet op basis van enig medisch getuigeschrift, hetgeen wel van u verwacht mocht worden, aangezien u zich in een ziekenhuis hebt gemeld voor behandeling. U legt geen enkel materieel bewijs, in casu medisch attest, voor van de door u opgelopen verwondingen en bijgevolg kunt u uw verklaarde vervolgingsfeiten niet staven. Er dient opgemerkt te worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vlucht uit uw herkomstland en de daarbij gebruikte identiteits- en of reisdocumenten. U verklaart dat u vlakbij Brest, in casu via Terespol (Polen), de EU bent binnengekomen, verstopt achter de zetel van de chauffeur van de vrachtwagen waarin u reisde. U verklaart (p.9) aan betrokken grensovergang geen identiteitsdocumenten te moeten tonen. Verder heeft u totaal niets gezien, maar u hoorde wel iemand aankloppen; u weet niet of en welke documenten de chauffeur heeft getoond, u was er niet echt mee bezig (p.10). Er werden geen afspraken gemaakt over wat u moest doen of zeggen als u als verstekeling zou aangetroffen worden tijdens uw reis en er werd u enkel gegarandeerd dat u geen probleem zou hebben om de grenzen te overschrijden (p.10). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat alle transport via de door u overschreden grens twee controles ondergaat: grenscontrole door de Border Guards en douanecontrole door de douane. Voor de controle van vrachtwagens staat onder meer volgende apparatuur ter beschikking: CO2-detectieapparatuur, drugshonden, micro-search, x-ray scans, mini-video camera's, etc. Het komt zelden voor dat er verstekelingen in de vrachtwagens gevonden worden. De potentiële illegale verstekelingen en de mensensmokkelaars weten dat het risico op ontdekking zeer groot is. Russische asielzoekers dienen zich meestal aan de grens aan met een internationaal paspoort en zonder visum en dienen vervolgens een asielaanvraag in. Aan uw verklaringen kan dan ook weinig geloof gehecht worden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ondergraaft. Deze vaststelling is belangrijk omdat door uw verklaringen inzake uw vluchtroute en vooral over de daarbij gebruikte documenten, ernstige twijfel rijst over uw verklaringen inzake het niet kunnen voorleggen van een internationaal paspoort. Uw geloofwaardigheid wordt daardoor eveneens ondermijnd. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern paspoort voor; dit document bewijst uw

identiteit, die hier niet betwist wordt. Tevens bewijst uw intern paspoort dat u op 19 december 2007 een internationaal paspoort werd uitgereikt. Voor wat betreft het internationaal paspoort wordt verwezen naar de opmerkingen in een vorige paragraaf. U legt verder uw rijbewijs, een pensioenkaart en een medisch verzekeringsattest voor; deze documenten bewijzen eveneens uw identiteit, maar staven uw asielrelaas op generlei wijze. Ten slotte legt u een convocatie voor. Inzake dit document wordt verwezen naar eerder gedane vaststellingen; het is geenszins in staat om de conclusie inzake de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift houdt verzoeker een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij benadrukt verder dat hij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoeker niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat “de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”. Daarnaast stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker, die ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en die, zo stelt hij, niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, oppert voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merkt hij op, is de conclusie onjuist. Hij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: “de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen,

foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter". Vervolgens verwijst hij naar de 'Subject related briefing "Russische federatie/Tsjetsjenië" aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' en naar het standpunt van het UNHCR in de Duitse taal van 7 april 2009, getiteld "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*". Meer specifiek wijst hij op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. Verzoeker merkt ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. Verzoeker herinnert vervolgens aan een welbepaalde passage die hij citeert en die volgens hem de wijze woorden bevat van "*de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève*" en omschrijft het als "*het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*". Voorts wenst verzoeker met betrekking tot de bestreden beslissing op te merken dat "*mijn naam is S.R.R.; ik herinner niet wat ik heb gezegd op het eerste en het tweede interview; als ik erover nadenk was ik een paar keer thuis (drie of vier keer); ik heb daar alleen één keer geslapen, niet daar waar ik ingeschreven ben, bij mijn vader (hij woont in een andere woning); ik wil u verwittigen dat ik niet zo'n goede uitleg geef in het Russisch, en het kan dat u mij niet juist begrepen hebt; de juiste informatie over mijn probleem krijg ik niet, omdat niemand (politie FSB) dat aan mijn familie geeft; aan de telefoon gaat niemand iets zeggen over mijn probleem, omdat ze (politie FSB) alles af luisteren; ik heb een paar keer gebeld naar mijn familie en ze hebben mij niet veel gezegd om dat ze bang zijn voor hun leven; het is niet mijn fout dat ze vergeten zijn de juiste tijd aan te duiden voor de aankomst; de politieagent heeft zich niet voorgesteld, en dat gebeurt lang niet, omdat hij bang is voor zijn leven; ik kan daar niet naar een ziekenhuis om mij aan te melden (ik ben bang voor mijn leven) omdat ze dat onmiddellijk aan de politie zullen melden; u kan dat hier controleren; ik ben gekomen hoe ik dat kon; volgens mij had de chauffeur met wie ik gekomen ben een reispas van een persoon die op mij lijkt en hij heeft die getoond aan de douane; hij zegt mij alleen dat ik moet slapen in de wagen; de juiste regels weet ik niet, omdat hij mij niets zegt*". Verzoeker werpt verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst hij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker, die stelt dat essentieel dient waargenomen te worden dat hij tijdens zijn verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat hij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan, laat voorts gelden dat "*rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn*". Aldus is, zo vervolgt hij, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in zijn land van herkomst wenst verzoeker nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus verzoeker, lezen dat "*het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 procent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)*". Verzoeker haalt vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en oppert dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: "*de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden 'Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)*". Volgens verzoeker baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Hij wijst er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie "Red onze Generatie" werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. Verzoeker merkt daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca

genaamd, een zogeheten 'Subject related briefing' heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo meent hij, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus verzoeker, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgt hij, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, "sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd", zou naar zijn mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede "maar niet ten goede van de burgerbevolking", dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. Verzoeker merkt vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechterlijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de "drastisch veranderde situatie" mensen blijven vluchten naar onze contreien. Hij stelt ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. Verzoeker merkt verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat *"niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter"* en stelt zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens oppert hij dat *"als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is"*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Verzoeker voegt hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijst hij naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder oppert hij dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus verzoeker, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar verzoekers mening ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens verzoeker van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de 'Tsjetsjenisering' dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stelt hij, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merkt verzoeker op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens verzoeker oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus verzoeker. Daarom, zo stelt hij, hoor het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgt hij, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens hem is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stelt hij vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen.

Uiteraard is, aldus verzoeker, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. Verzoeker laat vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens hem is het zo dat zijn rechten in zijn land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stelt hij, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Hij wijst er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannuskina, voorzitter van 'Memorial Rusland', recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst eveneens naar *"de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij"*. Verzoeker is ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens hem bevat de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake *"artikel 48"* niet goed behandeld. Verzoeker stelt verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merkt op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo oppert hij, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van "straffeloosheid" heerst. Derhalve vraagt hij ondergeschikt om hem subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. Verzoeker merkt voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt hij, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoeker, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoeker een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt hij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat verzoeker voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt hij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoeker niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Hij voegt hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker, die opmerkt dat hij nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merkt voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Hij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot *"een onderzoek van alle feiten"* relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoeker, zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift een kopie van de in het verzoekschrift opgenomen verklaring, een kopie van een oproepingsbrief en een kopie van een tewerkstellingsattest toe met vertaling en omslag.

3.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De beslissing steunt in de eerste plaats op de vaststelling dat verzoekers verklaringen op belangrijke punten weinig geloofwaardig en vaag zijn. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers gedrag, na zijn enige detentie gedurende één dag, de ernst van zijn verklaarde vrees aanzienlijk ondermijnt en dat hij inzake dit gedrag inconsistente verklaringen aflegt. Verzoeker verklaarde immers ondergedoken te zijn, maar verklaarde tevens geregeld naar zijn officieel adres te zijn teruggekeerd. Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker zijn actuele vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk kan maken. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde convocatie wordt geoordeeld dat er reden is tot twijfel aan de authenticiteit van dit neergelegde document. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker de mishandeling waarvan hij verklaart het slachtoffer te zijn geweest niet met enig medisch getuigschrift staaft. Verder wordt opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vlucht uit zijn herkomstland en de daarbij gebruikte identiteits- en of reisdocumenten. Tot slot wordt gesteld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. In zoverre verzoeker, die verklaart niet meer te weten wat hij tijdens zijn eerste en zijn tweede interview heeft gezegd, in het kader van onderhavig verzoekschrift opwerpt dat *“als ik erover nadenk was ik een paar keer thuis (drie of vier keer); ik heb daar alleen één keer geslapen, niet daar waar ik ingeschreven ben, bij mijn vader (hij woont in een andere woning)”* (Verzoekschrift, p. 7), bevestigt en versterkt hij zelfs de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen inzake zijn gedrag na zijn detentie op 23 juli 2010 niet consistent zijn. Zijn huidige uitleg *post factum* is, zo blijkt, een samenraapsel van zijn eerdere inconsistente verklaringen op het Commissariaat-generaal. Daar verklaarde verzoeker in eerste instantie dat hij vanaf zijn propiska-adres naar België vertrok en dat hij op dat adres het laatst overnachtte voor zijn vertrek (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 3). Enige tijd later bevestigde hij vanaf zijn propiska-adres naar België te zijn vertrokken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 9). In het tweede gedeelte van zijn verhoor gaf verzoeker echter aan dat hij na zijn vrijlating op 24 juli 2010 niet meer op zijn propiska-adres verbleef en dat hij er nog slechts één keer naartoe is gegaan en dit begin september 2010, maar er niet overnachtte (*Ibid.*, p. 17). Meteen daarna verklaarde verzoeker dan weer dat hij er eind september was geweest, dit enkel voor een kort bezoek en niet om te slapen (*Ibid.*, p. 17). Wanneer de commissaris-generaal hem vervolgens de vraag stelde hoe vaak hij er nog was geweest, antwoordde hij dat *“(…) ik weet niet meer wanneer ik er de laatste keer ben geweest; ik*

ben er in september drie of vier keer geweest” (Ibid., p. 17). Toen de commissaris-generaal verzoeker confronteerde met zijn uiteenlopende verklaringen omtrent zijn laatste verblijf, al dan niet met overnachting op zijn propiska-adres en hem erop wees voorheen wel degelijk te hebben gevraagd naar de plaats waar hij het laatst zou hebben overnacht voor zijn vertrek naar België, verklaarde verzoeker dat “ah ja, zo was het: de nacht voor mijn vertrek sliep ik op mijn propiska-adres(…)” (Ibid., p. 18). De vaststelling dat verzoekers verklaringen dermate uiteenlopend zijn aangaande de plaats waar hij het laatst zou verbleven en overnacht hebben voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, ontegensprekelijk een essentieel gegeven in het kader van zijn relaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

3.6. Verzoekers verklaringen blijken, zo stelt de Raad vast, ook op andere punten tegenstrijdig. Verzoeker oppert thans dat zijn familie hem aan de telefoon niet veel zegt omdat ze bang zijn voor hun leven. Hij stelt tevens het volgende: *“ik kan daar niet naar een ziekenhuis om mij aan te melden (ik ben bang voor mijn leven) omdat ze dat onmiddellijk aan de politie zullen melden”* (Verzoekschrift, p. 7). Op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker evenwel op geen enkel ogenblik melding gemaakt van het feit dat zijn familieleden telefonisch niet veel durven meedelen aangezien ze bedreigd zouden worden. De vragen van de commissaris-generaal of zijn broers of zijn vader onder druk zijn gezet of bedreigd werden om meer info te geven over zijn verblijfplaats en of andere vrienden bedreigd of over hem ondervraagd werden, beantwoordde verzoeker respectievelijk met: *“neen; wel als ik naar de bergen was gegaan”* en *“neen”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 19). Verzoeker gaf toen ook aan dat zijn broers, zus en vader het goed stellen (Ibid., p. 2). Verder verklaarde hij op het Commissariaat-generaal, en dit in strijd met zijn huidig *post factum*- betoog waarin hij aanvoert dat hij onmogelijk naar een ziekenhuis kan gaan, dat hij zich voor zijn verwondingen opgelopen bij zijn vasthouding op 23 juli 2010 zou gewend hebben tot *“nummer 9, Stedelijk Ziekenhuis”*, waar een tante van hem zou werken en waar men zijn vingers zou hebben gegipt (Ibid., p. 8). Dergelijk manifeste tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot een zeer essentieel element in het kader van zijn asielrelaas, met name de verzorging van zijn verwondingen na de hardhandige aanhouding d.d. 23 juli 2010, zet zijn geloofwaardigheid in ernstige mate op de helling. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat hij ter verantwoording van zijn zeer gebrekkige informatie omtrent de actualiteit van zijn verklaarde vrees, thans op de proppen komt met de uitleg dat zijn familieleden hem via de telefoon niet veel informatie durven te verschaffen aangezien ze vrezen voor hun leven, daar waar hij eerder nooit gewag heeft gemaakt van enige bedreiging van zijn familieleden of vrees voor hun leven.

3.7. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker roept thans ter rechtvaardiging van zijn onwetendheid omtrent het actueel karakter van zijn beweerde vrees voor vervolging in dat hij de juiste informatie over zijn problemen niet krijgt, *“omdat niemand (politie FSB) dat aan mijn familie geeft”* (Verzoekschrift, p. 7). Hij geeft ook als reden op dat niemand aan de telefoon iets over zijn problemen zegt daar de politie/FSB alles afluistert. Voorts stelt hij dat zijn familie hem niet veel vertelt aangezien ze bang zijn voor hun leven. Met betrekking tot dit laatste werd er zonet reeds op gewezen dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker thans met de uitleg op de proppen komt dat zijn familieleden bang zouden zijn voor hun leven, terwijl hij voorheen nooit iets in die zin heeft verklaard. Verzoeker heeft, zo wordt vastgesteld, ook nooit eerder gesproken over mogelijke af luisterpraktijken door de politie/FSB. Het is in die zin ook geheel eigenaardig te noemen dat verzoeker, zoals blijkt uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 4), toch telefonisch contact blijft onderhouden met zijn familie, dit gelet op de eventuele mogelijkheid tot het opsporen door de politie/FSB van zijn huidige verblijfplaats. Verzoekers huidige betoog betreffende het af luisteren van zijn familie is, gelet op het voorgaande, weinig aannemelijk. Verzoeker toont hoe dan ook niet in concreto aan dat hij, bijvoorbeeld via een andere weg, ernstige inspanningen heeft gedaan om informatie te verkrijgen over de actualiteit van zijn verklaarde vrees. Verzoekers huidige uitleg ter verantwoording van het gebrek aan informatie omtrent het actueel karakter van zijn vrees verschilt, zo stelt de Raad vast, ook danig van zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij nooit van enige af luisterpraktijk gewag heeft gemaakt en waar hij moest erkennen dat zijn vader niet over concrete informatie beschikt waaruit kan afgeleid worden dat hij gevaar loopt (Ibid., p. 11). Uit die verklaringen blijkt dat verzoekers onwetendheid over de huidige stand van zijn problemen hoofdzakelijk aan hemzelf moet worden toegeschreven. In die zin kan onder meer worden gewezen op het feit dat hij niemand navraag heeft laten doen naar de reden waarom hij op 3 augustus 2010 werd opgeroepen (Ibid., p. 8). Verzoeker heeft overigens, zo blijkt uit zijn verklaringen, zijn vader niet diepgaand bevraagd over de manier waarop deze hem na zijn ontvoering op 23 juli 2010 heeft gevonden, heeft hem nooit gevraagd wat hij destijds heeft ondernomen in een poging hem te helpen en blijkt nog steeds niet te weten wat er gezegd is geweest bij het bezoek

aan zijn vader door de wijkagent, noch wat anderen eventueel zouden hebben gezegd (*Ibid.*, p. 14, 18 en 19). De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker ondanks zijn regelmatige contacten erg onwetend is omtrent enige concrete informatie die zou kunnen wijzen op een mogelijke vervolging blijft aldus behouden. Dit wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn problemen.

3.8. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoekers algemene kritiek dat *“het (...) niet mijn fout (is) dat ze vergeten zijn de juiste tijd aan te duiden voor de aankomst”* (Verzoekschrift, p. 7), neemt niet weg dat er reden is tot twijfel aan de authenticiteit van de door hem neergelegde convocaties. Immers, hoewel dit document duidelijk een daarvoor bestemde invul-rubriek bevat, maakt het geen melding van het uur waarop verzoeker verwacht werd voor verhoor op 3 augustus 2010. Verzoeker biedt, zo dient te worden vastgesteld, geen afdoende verklaring voor het ontbreken van het uur op de oproeping. Uit zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat verzoeker een aantal relevante gegevens betreffende de convocaties niet kent. Zo gaf hij toe, zoals reeds opgemerkt, dat hij niemand navraag heeft laten doen naar de reden waarom hij werd opgeroepen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 8). Voorts verklaarde hij dat iemand van de dorpsraad de convocaties aan zijn vader heeft gegeven, doch hij wist niet precies wie en, zo gaf hij aan, heeft het zelfs niet aan zijn vader gevraagd (*Ibid.*, p. 7). Deze vaststellingen doen, te meer gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Tsjetsjenië en in de Russische federatie in het algemeen gemakkelijk is om tegen betaling eender welk document te verkrijgen vanwege vertegenwoordigers van de autoriteiten (stuk 12, Landeninformatie, ‘tch2008-140w’, 02/09/2008), twijfels rijzen omtrent de authenticiteit en de bewijswaarde van het bewuste document. Ook aan de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde vertaling van een oproeping om op 23 februari 2011 te verschijnen kan geen bewijswaarde worden toegedicht. Met betrekking tot dit stuk treedt de Raad de beoordeling bij van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen waarin wordt benadrukt dat het Russischtalige origineel niet werd toegevoegd en verzoeker niet uiteenzet hoe hij in het bezit is geraakt van dit stuk. Inhoudelijk merkt de Raad op dat niet werd gespecificeerd in welke hoedanigheid en om welke reden verzoeker wordt opgeroepen. Bijgevolg heeft dit stuk geen enkele bewijswaarde. De kopie van het attest van tewerkstelling die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, heeft geen betrekking op zijn asielrelaas en vormt bijgevolg geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

3.9. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker beweert thans dat volgens hem de chauffeur met wie hij gekomen is een reispas had van een persoon die op hem lijkt en hij zou die aan de douane hebben getoond. Deze bewering kan echter geenszins ernstig worden genoemd daar zij indruist tegen hetgeen hij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard omtrent zijn vlucht uit zijn herkomstland en de daarbij gebruikte identiteits- en of reisdocumenten. Immers, daar gaf verzoeker aan dat hij bij de grenscontrole aan de Belarus-Poolse grens verborgen zat en totaal niets heeft gezien. Toen de commissaris-generaal hem de vraag stelde of de chauffeur documenten heeft moeten tonen, verklaarde verzoeker dat hij denkt dat er aan de chauffeur zijn gevraagd, dat hij het eigenlijk niet goed weet en dat hij er niet echt mee bezig is geweest. De vraag van de commissaris-generaal of hij met valse documenten naar België reisde, beantwoordde hij ontkennend (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 10). Gelet op het tegenstrijdig karakter ervan en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, welke door verzoeker niet wordt weerlegd en waaruit blijkt dat alle vrachtwagens/transport aan de grensposten in Polen steeds twee controles doorlopen, met name een grenscontrole door de Border Guards en een douanecontrole door de douane, het risico op ontdekking zeer groot is en dit geweten is door potentiële illegale verstekelingen en mensensmokkelaars, om die reden het werkterrein van de smokkelaars zich verlegd heeft van mensenhandel naar goederensmokkel en Russische asielzoekers zich meestal aan de grens aandienen met een internationaal paspoort en zonder visum (stuk 12, Landeninformatie, Antwoorddocument, Border Control), kan aan verzoekers verklaringen omtrent zijn reisroute en de daarbij gebruikte identiteits- en of reisdocumenten geen geloof worden gehecht.

3.10. Verzoeker laat het motief van bestreden beslissing dat hij de mishandeling waarvan hij het slachtoffer verklaart te zijn geweest niet met enig medisch getuigschrift staft, ongemoeid en hij gaat ook niet dieper in op de overweging dat zijn gedrag na zijn enige detentie gedurende één dag zijn verklaarde vrees aanzienlijk ondermijnt. Deze pertinente vaststellingen, welke de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling zetten, blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.11. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.12. wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.12. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift hem “*de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.*” Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit aanvraagstuk teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan verzoeker niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.13. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn “*(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene kritiek als zou de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen zijn en de veiligheidssituatie in geheel de Noord-Kaukasus grote zorgen baren en met de algemene verwijzing naar een Duitstalig standpunt van het UNHCR van 7 april 2009, wijze woorden van de voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève, die hij omschrijft als “*Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*” en de “*Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië “Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”,* oftewel de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, niet in concreto aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, die door verzoeker weliswaar summier wordt bekritiseerd, doch niet weerlegd en die dateert van 2010, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 16, Landeninformatie, ‘*Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*’ 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.14. Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of

reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.15. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.16. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. Verzoeker is van mening dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Hij wijst dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Hij is ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeert hij artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. Verzoeker merkt ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merkt hij op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke hij vervolgens uitgebreid aanhaalt. Voorts oppert hij dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. Verzoeker is de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Hij merkt dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus verzoeker, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië. Verzoeker meent dat de rechten van verdediging geschonden worden nu hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is.

Volgens verzoeker, die opmerkt dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Hij stelt hieromtrent dat hij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus verzoeker, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Verzoeker, die opmerkt dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betoogt voorts dat hij zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweert. Derhalve, zo vervolgt hij, laakt hij het feit dat hij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoirie kan indienen. Zulks maakt, aldus verzoeker, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. Verzoeker verzoekt de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen."* *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"*.

3.17. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.18. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.19. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door verzoeker gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure niet heeft gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van verzoekers verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van “*full jurisdiction*”.

3.20. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoirie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoeker had alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.21. Wat tot slot verzoekers betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt verwezen naar hetgeen onder puntjes 3.12 en 3.13. werd vastgesteld inzake verzoekers vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN